

Cinayətkar dövlət, cinayətkar prezident

Emmanuel Makron sələflərinin yolunu davam etdirir

Fransanın yüzilliklər boyu dünyanın müxtəlif bölgələrində törətdiyi hərbi və insanlığa qarşı cinayətlər artıq dillər əzbəri olub. Təkcə XXI əsrədə fransız hərbçiləri Afrika ölkələrində dəfələrlə hərbi cinayətlər törətməkdə ittiham olunublar. Buna baxmayaraq, günahkarlar cəzalandırılmayıb, Fransa rəhbərliyi isə yeni cinayətlərin qarşısını almaq üçün tədbirlər görməyib.

Fransa 1960-ci illərdə müstəmləkələrini formal olaraq azad etsə də, bəzi Afrika ölkələrində hələ də güclü təsirini saxlayır. Ekspertlərin fikrincə, Fransa elə siyasi, sosial və iqtisadi şərait yaradır ki, keçmiş müstəmləkələri sabiq "ana" ölkəyə sadıq qalmağa məcbur olsunlar. Bu nəzərət yumşaq güclə - həm təhsil və mədəni əməkdaşlıq proqramları, həm də hərbi güc yolu ilə həyata keçirilir.

Paris dəfələrlə qətllərin, işgəncələrin əsas figurantı olub

Fransız qoşunları uzun müddətdir ki, Afrikadadır. Əvvəlcə onlar müstəmləkə siyasetinin tərkib hissəsi kimi orada idilər, indi isə guya yerli əhalini ekstremistlərdən qorumaq, üsyancılara qarşı mübarizədə hakimiyət orqanlarına kömək etmək, vətəndaş mühəribələrinə son qoymaq və digər bəhanələrlə fəaliyyət göstərirler.

Fakt budur ki, Afrikada veziyət yaxşılığı doğru heç dəyişməyib. Məsələn, 2014-2021-ci illərdə Mali, Çad, Burkina Faso, Mavritaniya və Nigerdə həyata keçirilən "Barhan" əməliyyatı, Fransa hərb-

çilərinin və ekspertlərinin fikrincə, heç bir real nəticə verməyib. On minlərlə dinc sakin evlərini tərk etmək, silahlı qruplardan qaçmaq və qaçqın düşərgələrində dəhşətli şəraitdə yaşamaq məcburiyyətində qalıb. Hazırda da ekstremistlərin aramsız hücumları nəticəsində minlərlə insan ölürlər.

Parisin Afrikada hərbi mövcudluğunu faydasız olmaqla yanaşı, mülki əhaliyə də xeyli ziyan vurur. Fransa ordusunun müstəmləkəcilik dövründə törətdiyi hərbi cinayətlər bir yana, XX-XXI əsrlərdə Paris dəfələrlə qətllər, işgəncələr və dinc əhaliyə qarşı zorakılıqlarla bağlı qalmaqalların əsas figurantı olub.

Fransız hərbçiləri dəfələrlə yerli əhalini öldürməkdə ittiham olunublar. Məsələn, 2005-ci ildə üç fransız əsgəri Kot Divuar vətəndaşlığını vəhşicəsinə qətl yetirib. Onların quldur dəstəsinin üzvünü saxlaşdırılmışları bildirilir. Onu aparan zaman başına polietilen torba keçirərək boğubalar. Fransa hərbçilərinin məhkəməsi yalnız 2012-ci ildə baş tutub.

Onlar təqsirlərini inkar etməyiblər, lakin yuxarı komandanlığın əmri ilə hərəkət etdiklərini bildiriblər. Əgər bu ifadələr doğrudursa, o zaman məlum olur ki, yerli əhaliyə qarşı zorakılıq əsgərlərin özlərinin

qəddarlığının nəticəsi deyil, ölkənin hərbi komandanlığı tərəfindən idarə olunması artıq heç bir təəccüb doğurmamalıdır. Fransız siyasetçiləri üçün özəl investorlardan və əcnəbilərdən rüşvət almaq, eyş-işrətlə məşğul olmaq adı hala çəvrlib.

Bundan əlavə, beynəlxalq təşkilatlar Fransa hərbçiləri tərəfindən yetkinlik yaşına çatmayanlara qarşı cinsi zorakılıqlardan xəbərdar olublar. CAR və Burkina Fasoda keçirilən "Sanqaris" əməliyyatı zamanı hərbi qulluqçular 15 yaşından kiçik yetkinlik yaşına çatmayan uşaqları yemək və ya hədə-qorxu qarşılığında seksual hərəkətlərə məcbur ediblər. Ötən ilin aprelində Mali hakimiyəti Fransamı Qossi şəhərindəki hərbi bazada kütləvi məzarlığı örtbasdır etməyə çalışmadı ittiham

edib. Fransa ordusunun hərbçiləri bazanı tərk etdikdən sonra orada kütləvi məzarlıq aşkar edilib.

Bu faktlar bir daha sübut edir ki, Fransanın Afrikada hərbi mövcudluğunun uzun tarixinə və bu dövrdə hərbi cinayətlərə, habelə onların bəzilərinin etiraf olunması faktına baxmayaraq, bu ölkənin ordusu yeri li əhaliyə qarşı davranışını və münasibətini dəyişmir.

Repressiya Qarşı Mübarizə Fonduğun hüquq müdafiəciliyi mülki əhaliyə qarşı zorakılığı pislöyir və beynəlxalq təşkilatları Fransa hərbçilərinin ittiham olunduğu cinayətləri hərtərəfli araşdırmağa çağırırlar. Afrikada Fransanın hərbi mövcudluğu ilə əlaqəli qeydə alınmış cinayət faktlarının indiyədək insan haqları üzrə beynəlxalq təşkilatlar tərəfindən araşdırılmaması isə sağlam düşüncəli insanlarda narahatlıq və çəşinqılıq yaradır.

Belə olan halda cinayətkar ölkənin kriminal siyasetçilər tərəfindən idarə olunması artıq heç bir təəccüb doğurmamalıdır. Fransız siyasetçilər üçün özəl investorlardan və əcnəbilərdən rüşvət almaq, eyş-işrətlə məşğul olmaq adı hala çəvrlib.

2012-ci ildə prezidentliyə ən real namizədlərdən hesab olunan Beynəlxalq Valyuta Fonduun başçısı Dominik Stross-Kan Nyu Yorkun "Sofitel" hotelinin əməkdaşı Nofisatou Diallonu zorlamaqda ittiham edildi və ABŞ-də həbs olunmuşdu. Bundan əvvəl isə o, vətənində yaxşıçı Tristan Banona təcavüz etmişdi. Milyonlarının hesabına yaxasını uzunmüddəli həbs cəzasından qurtarsa da, prezidentlik arzusunu reallaşdırıbilməmişdi.

Emmanuel Makronun adının cinayət əməllərində hallanması ilk dəfə deyil. Beş il əvvəl qalmaqallı siyasetçi artıq korrupsiyada şübhəli

bilinirdi. Maliyyə naziri olduğu müddətdə Las-Vegasda ziyaflət təşkil etmək üçün tender keçirmədən bir reklam firmasını seçmişdi. Həmin tədbirin rəsmi məqsədi ABŞ-də fransız biznesinin təşviq olunması idi. Təxminən eyni zamanda Makronun bəyan etdiyi məbləğlərin, əslində, qazandıqları ilə uyğun gəlmədiyi ortaya çıxdı. Yəni Fransanın gələcək lideri vergi xidmətini aldatmağa çalışıb. Prezidentlik kampaniyası zamanı isə bütün seçiciləri aldatmağa cəhd edib.

Fransa mətbəti dövlət başçısının mümkün cinayət əməlləri ilə bağlı səs-küülü başlıqlarla çıxb. Qəzetlərin birinci səhifələrində Prezident Makronun hər iki seçki kampaniyasının Amerikanın "McKinsey" konsalting şirkəti tərəfindən qeyri-qanuni şəkildə maliyyələşdirilməsi və bu xərclərin rəsmi olaraq heç bir yerdə göstərilməməsi ilə bağlı ittihamlar yer alıb. Təşəkkür olaraq xeyriyyəçi iş adamları öz namizədlərinin qələbəsindən sonra böyük məbləğdə dövlət kontraktlarına yiylənlənlər. Bundan əlavə, ölkə ərazisində fəaliyyət göstərən şirkət yüz milyonlarla avronu fırlatsa da, 9 il ərzində heç bir korporativ vergi ödəməyib.

Bunlar yalnız yaxın keçmişin tərxi olsa da, Fransa adlı ölkənin və onun rəhbərlərinin mənfur mahiyətini, oxlaq və davranışlarını anlamış üçün kifayət edən faktlardır.

*Rizvan HİLALOĞLU,
"Azərbaycan"*